

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Med lov nr. 219 af 23. april 1986 om erstatning for skader ved LSD-behandling blev der etableret en særlig erstatningsordning for personer, der er behandlet med LSD inden for det offentlige sundhedsvæsen. Loven trådte i kraft den 1. juni 1986.

Socialministeriet nedsatte efter lovens § 4 et LSD-erstatningsnævn, der traf afgørelse om spørgsmål vedrørende tilkendelse af ydelser efter loven.

Ansøgning om ydelser efter loven skulle være modtaget af nævnet senest den 1. juni 1988. Ved udgangen af 1988 havde nævnet truffet afgørelse i samtlige sager om erstatning efter lovens § 2 – erstatning er udbetalt til ialt 154 personer – og om tilskud til forskellige former for behandling i en række sager, jf. § 3 – tilskud hertil er ydet til ialt 26 personer. Nævnet betragtede derfor sin virksomhed som afsluttet med udgangen af 1988.

Folketingets Ombudsmand har imidlertid tilkendegivet, at nævnets virksomhed ikke kan anses for at være afsluttet for så vidt angår ansøgninger om forhøjelse af erstatning efter lovens § 2 og tilskud til fortsat/yderligere behandling efter lovens § 3. Nævnet har derfor anset sig for forpligtet til at genoptage behandlingen af et antal sager, hvor der er ansøgt herom.

Der vil således kunne forekomme ansøgninger i en længere årrække i et fåtal af sager, men det vil være uhensigtsmæssigt at opretholde nævnet på dette grundlag.

Nævnet har derfor på et møde den 1. juli 1991 enstemmigt vedtaget at anbefale, at lov nr. 219 af 23. april 1986 om erstatning for skader ved LSD-behandling ophæves.

Under henvisning hertil og til at det både ved fremsættelse af lovforslaget og ved lovens vedtagelse har været hensigten, at loven kun skulle have virkning i 2 år, foreslås det, at LSD-loven ophæves med virkning fra 1. januar 1992. Samtidig foreslås det, at ligningslovens § 7, litra n, der fastsætter, at ydelser efter LSD-loven er skattefri, ligeledes ophæves.

Det foreslås endvidere, at Arbejdsskadestyrelsen overtager administrationen af de supplerende

spørgsmål, der måtte opstå vedrørende erstatning for udgifter til behandling, som nævnet har bevilget inden 1. januar 1992, jf. lovens § 3, når behandlingen i overensstemmelse med opgørelsen i de konkrete sager løber efter dette tidspunkt.

Lovgivningen vedrørende LSD-erstatninger henhører under Sundhedsministeriet, mens afgørelser om ydelser efter loven træffes af et nævn nedsat af socialministeren, jf. lovens § 4, stk. 1.

Administrative og økonomiske konsekvenser

Lovforslagets gennemførelse får ikke andre administrative konsekvenser, end at LSD-nævnet som sådant nedlægges, og at visse af nævnets afgørelser overføres til Arbejdsskadestyrelsen.

Det kan oplyses, at udgifterne til erstatning for udgifter til behandling, jf. § 4, ifølge oplysninger fra Socialministeriet vil beløbe sig til ca. 0,5 mio. kr. i 1992 og ca. 0,2 mio. kr. årligt herefter. Hertil kan komme en udgift til en længerevarende behandling, som nævnet har givet tilsagn om at ville betale, men som den pågældende endnu ikke har påbegyndt. Udgifterne til de nævnte behandlinger afholdes af Socialministeriet.

Til § 1

Da LSD-nævnet har taget stilling til alle rettidigt indbragte sager, og da der herefter kun kan blive tale om supplerende stillingtagen i et fåtal af sager vedrørende lovens særlige muligheder for også at tildele erstatning for udgifter til efterbehandling, ophæves hele loven, således at spørgsmål vedrørende supplerende stillingtagen reguleres i ophævelsesbestemmelserne, jf. lovforslagets § 3.

Til § 2

Ligningslovens § 7, litra n, bestemmer, at ydelser efter lov om erstatning for skader ved LSD-behandling er skattefri. Da denne lov nu ophæves, foreslås § 7, litra n, ligeledes ophævet. De ydelser, som det efter lovforslagets § 3 stadigvæk skal være muligt at